Legea aspră a bătrânilor (I)

On Ianuarie 04, 2013

Înfruntă demonul din tine, fără să te menții ancorat în iluzia evoluției pe care el ți-o impune insistent.

Era într-un perpetuu delir. Dintre toate iluziile ce se puteau naște în creierul acestui bătrân șerif din Desert Aire, cea mai ridicolă era ambiția de a nu renunța la scopul său. O lumină de nemurire, o odisee a spiritului se înălța peste relativitatea și contingența întâmplărilor fatale ce trăgeau palme banalului cotidian.

Numele lui era Ed Tom Bell. Scopul vieții lui, tot mai aprig, mai apăsător, mai înrobitor, devenise destul de clar pe măsură ce evenimentele căpătaseră proporții: prinderea și arestarea lui Anton Chigurh, nemilosul asasin, această fantomă blestemată, un soi de Hector Barbossa care împrăștia spaima numai cu numele și pe care întunericul îl ascundea foarte bine în corabia fatalității.

Dar prinderea unei fantome și descâlcirea misterului care o înconjura, nu era deloc o sarcină ușoară pentru Tom Bell. Gândurile sale, tot mai bântuite de această formă de existență inumană care apărea și dispărea, mereu în alt loc, hrănindu-se numai cu sânge nevinovat, se revoltau împotriva propriei sale legi, a asprei sale legi care abia eclozase din conștiința sa și încă nu-și încordase mușchii. Când oare va fi ea aprobată pe deplin?

În luptă cu demonul. Chinuit de acel gând care-i întreținea flacăra insistenței, șeriful Tom Bell se lasă înșfăcat de demonul speranței și al încrederii în sine, și se azvârle cu toată energia în necunoscut. Un zbor spre absolut care se termină întotdeauna la fel – o nouă victimă, o nouă izbândă a „fantomei". Iar el își închipuia că va reuși până la urmă imposibilul, s-o prindă.

Anton Chigurh este întotdeauna de negăsit. Tom Bell dă mai departe ascultare demonului din el, rămâne pe poziții, continuă urmărirea. Dar, ca o cruzime a sorții, tot mai mulți oameni sunt uciși, tot mai mulți bătrâni. Un fel de avertisment dat propriei sale slăbiciuni? Semnalul unei involuții?

Leadership: Ambiția ta de a evolua se bazează pe o filosofie centrată exclusiv pe ideea: "Am făcut din întunericul vieții mele o misiune imposibilă" ?

În tine stăpânește demonul excesului? Cazi în plasa unei false identități? Cât de mult trebuie să se schimbe evenimentele pentru ca tu să te adaptezi la realitate? Te azvârli în necunoscut și continui să rătăcești într-o goană nebună după "fantome"? Te confrunți cu un Alter-Ego autoimpus? Dai ascultare demonului din tine, continui o urmărire fără rost care îți deformează percepția asupra posibilităților de schimbare și asupra propriului tău rol?

O decizie neinspirată, centrată exclusiv pe ideea "Am făcut din întunericul vieții mele o misiune imposibilă", este să continui să trasezi noi orizonturi ambiției tale chiar și atunci când te deplasezi în direcția opusă evoluției tale. Potențialul formei de a fi constant într-o situație de autoevaluare și potențialul formei de a satisface cerințele unei conștiințe care vrea să înfrunte lumea, depinde de latura dependenței de sine.

Dependența de sine este reflectarea imaginii unei realități subiective care ia naștere prin concepția că lumea a fost creată după tiparele impuse de jocul destinului, totul raportându-se la timp. Este echivalentul selectării unui crez în care pulsează permanent contestarea propriei

capacități de a face față cerințelor unui rol măreț. Așadar, la crearea dependenței de sine participă tendința de a te hrăni neîncetat cu iluzii de autorealizare, autoputere și de autopromovare, în încercarea de a accede acolo unde zarurile nu-ți sunt favorabile.

Leadershipul este rezultatul unei opțiuni ferme ce corespunde unui scenariu în două etape: mai întâi îți analizezi motivele pentru care te-ai potrivi unui rol major, apoi revii pe drumul tău normal. Altfel vei suporta consecințele vulnerabilității tale în fața neprevăzutului și a paradoxurilor.

Această opțiune poate aduce un plus de valoare caracteristicilor tale de bază, sau poate activa acea parte din tine, acel "demon" - un alt fel de Ego, care îți poate deforma percepția asupra realității și asupra a ceea ce ești capabil să faci.

Un dezacord între " *a fi* " și "*a nu fi* " prea bătrân pentru o nouă experiență, poate merge prea departe, până la antagonismul dintre realitate și iluzie. Este o stare de degradare a identității acordate ție datorită locului, funcției, rolurilor, statutului care îți revin în societate – dar care nu face cinste leadershipului.

A te încrede în tine însuți este calea către succesul suprem, și oricine poate să îmbine curajul, integritatea, capacitatea și ambiția pentru a schimba evenimentele prin propriul exemplu. Însă pentru a te califica pentru statutul de lider, trebuie să eviți efectul de "prea încărcat" asupra zonei tale de dezvoltare. Acel efect nedorit de topire a propriei individualități relaționale, a cărei primă realitate este de a te ține constant în șah.

Cred că urmatoarea zicală se referă la așteptările prea înalte ale fiecărui lider depășit de propriile limite: " *Dacă îți schimbi poziția față de soare, nu înseamnă că lumea se învârte în jurul tău.* "

Abține-te să culegi roadele propriului tău demon care îți cere cu încăpățânare să fii mai mult decât îți permit limitele.

Abține-te să-ți lărgești orizontul dincolo de granița cu echilibrul. Nu-ți schimba poziția față de reperele cele mai înalte ale leadershipului, unicele valide, adânc înfipte în terenul uman-socio-profesional, ce pot fi identificate și descrise printr-un singur efort de virtute: " *Să te înfrânezi de la excesul de a fi în orice ai întreprinde* ".

Este momentul să te retragi din viața profesională? Continui să încerci să te adaptezi la un mediu ostil, indiferent de consecințele pe care le atrage după sine refuzul tău?

Şeriful Tom Bell este materializarea unei metafore care poată fi înțeleasă în felul următor: toți suntem mânați de o forță invizibilă să ne așternem un drum plin de reușite, dar asta nu înseamnă să fim întru-totul de acord cu ea.

Când încerci să-ți urmezi scopul vieții și, o dată cu el, dobândirea unei noi înțelegeri a lucrurilor, amintește-ți că ceea ce te poate doborî este deprinderea voinței tale de a funcționa după regulile condiționate de evenimentele pe care nu le poți împiedica să se întâmple.

Legea aspră a bătrânilor exprimă urmatoarea realitate: pe măsură ce înaintezi în vârstă, chiar dacă voința ți-e puternică, randamentul scade. Şi astfel țelurile înalțe spre care aspiri nu mai pot fi îndeplinite. În acest context, trebuie să știi când să pui punct. Iar de vrei s-o iei de la capăt, trebuie să-ți alegi calea adecvată.

Îngenunchezi în fața unei voințe smintite? Adopți o linie sceptică în legătură cu posibilitatea depășirii situației în care te afli? Adopți un comportament stereotip, egocentric, în acele circumstanțe pe care nu le controlezi? Rămâi mereu în același punct, în toate demersurile pe care le desfășori și cu toate convingerile pe care le ai?

* Notă: "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-aspra-a-batranilor.html